

2000. Argumentet for alle, og det er også fra systemet, er: Ja, men grunden var, at der var et dårligt arbejdsmiljø, der var stor udskiftning af medarbejdere. Derfor blev folk bundet, hvilket jo var helt urimeligt.

Men hvorfor er der det? Det er jo dels et ledelsesproblem. Der mener jeg, at ledelsen langt tidligere burde være gået ind og have sagt: Nu er der et eller andet, der eksploderer. Men det er jo også, fordi man er under pres, fordi man måske ikke har midlerne. Man har måske ikke økonomi, man har ikke den bevågenhed, og man har ikke den prestige, der ligger andre steder.

Og det er en hård arbejdsplads, og jeg respekterer medarbejderne meget, meget højt, for de der job er utrolig svære, men til gengæld – og derfor – skal de jo også have den respekt. Men den kommer ikke, så længe der i befolkningen ikke er respekt om det at være sindslidende.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Inger Marie Bruun-Vierø som ordfører.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Jeg hører til dem, der synes, at det trods alt går bedre. Heldigvis kan det fastslås, at der op gennem 1990'erne og til nu er gennemført en betydelig udbygning og forbedring af tilbudene til sindslidende i Danmark.

Tallene taler deres eget sprog. Der er sket udbygninger og forbedringer, både hvad angår den sengebaserede psykiatri og distriktspsykiatrien.

Socialministeren og sundhedsministeren har allerede konkretiseret, hvad der er sket, så det skal jeg ikke gentage, men kun bemærke, at tallene illustrerer, at der virkelig kan ske meget på få år, hvis der satses. Og det skal vi holde os for øje.

Psykiatrien har været og er fortsat et højt prioriteret indsatsområde, og det er også nødvendigt, for der er et godt stykke vej endnu, og det afspejler debatten i dag jo også.

Debatten i dag er vigtig, fordi den bl.a. er en tilkendegivelse til sindslidende og pårørende af, at vi kerer os om dem. Selv om det er amterne og kommunerne, der har ansvaret for psykiatrien, illustrerer psykiatraftalen, at Folketingets prioriteringer kan slå igennem, hvis der følger penge med.

Det Radikale Venstres udgangspunkt er et ønske om at give de sindslidende mulighed for at leve en tilværelse så nær det normale som muligt. Udbygning af distriktspsykiatrien og socia-

le tilbud, flere enestuer og udbygning af botilbud samt styrkelsen af børne- og ungdomspsykiatrien vil jeg fremhæve som særlige landvindinger, men også som fortsat væsentlige indsatsområder.

Den psykiatriske patientgruppe er en stor og mangfoldig gruppe, der omfatter mange aldersklasser, mange diagnoser med meget forskelligt forløb både med hensyn til varighed og alvorlighed. Patienterne indbyrdes og den enkelte patient har forskellige behov på forskellige tidspunkter i forløbet. Også patienternes forskellige netværk har afgørende betydning for sygdommens udvikling og håndtering.

Det grundlæggende princip i den psykiatriske behandling må derfor være individuel diagnostik, sammenhæng mellem sygdomsbehandlingen, den sociale indsats og den primære lægetjeneste, herunder psykiatrisk speciallægepraksis.

Derfor kan jeg også godt forstå den utålmodighed, andre også har givet udtryk for, fordi lige nøjagtig det at tage udgangspunkt i den enkelte og samarbejde på tværs er kernen, og der må vi gøre alt, hvad der overhovedet er muligt, for at få overvundet alle de barrierer, der tilsyneladende bliver ved med at være.

Men det er ikke nogen let sag at få tacklet, og det viser alle mulige andre sager også inden for andre områder. Det går for langsomt. Der er alt for mange forskellige kulturer, der nægter at samarbejde. Der er for mange faglige kampe.

Indsatsen skal ske med udgangspunkt i og på grundlag af en dialog med den syge og dennes pårørende. Med dette udgangspunkt er midlet en gennemgående behandlingsplan og en entydig placering af ansvar for behandling og opfølgning. Det er også vigtigt, når man samarbejder på tværs, at ansvaret er entydigt placeret.

Det kræver et tværfagligt, velkvalificeret personale, og derfor er en opprioritering af uddannelser og efteruddannelser et must. Endelig vil jeg også fremhæve, at der fortsat skal arbejdes på at reducere tvangsudøvelsen.

Der er brug for mange forskellig indsats og brug for at øge kvaliteten i den samlede indsats. Ikke mindst er det vigtigt at udvide åbningstidene i psykiatrien og i socialpsykiatrien. Jeg kan tilslutte mig fru Pia Christmas-Møllers bemærkninger herom.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse bør der meget snart overalt i landet etableres døgnåbne psykiatriske skadestuer, ligesom den opsøgende indsats bør styrkes betydeligt.